

Cesta na sever 2

2.část

Ještě něco k pátku – posádky dalších 3 českých motorek musí dojet dnes do půlnoci, aby stihli registraci a byla jim počítána účast na srazu. Za účasti na srazech se dostávají body nějak poměrně k počtu členů co dojedou na sraz a k počtu členů v členské základně v domovském klubu a k počtu ujetých kilometrů z domoviny do místa srazu. Asi vám to není příliš jasné (taky nevím, zda jsem to pochopila dobře já), ale podstatné je, že za 4 absolvované srazy je pro goldwingáře odměnou vzácná nášivka na vestičku a kdo má nejvíc nášivek je největší machr. Na srazech každý dostane tričko s logem pořádajícího klubu a s datem konání. Také se dají koupit všelijaké nášivky a odznaky. Toto vše se připíná na vestičku a komu víc váží je ještě machrovější. Takže jsou motorkáři dost při těle, aby tu váhu unesli. Někteří celou sezonu jezdí a jezdí, aby byli lepší až nejlepší. Musím uznat, že někomu pošité vestičky sluší a dotváří image.

Naše druhá skupinka vyjela o den později než my a musí stihnout za 2 dny ujet 2600km. Popravdě jim časový pres nezávidím, ale zas jsou to všichni letitý jezdcí a vědí, že na to mají. Naštěstí jsme na severu v době, kdy slunce nezapadá, tak aspoň dobře uvidí na cestu.

Sobota – na srazu bývá plánovaná společná vyjížďka po blízkém okolí, kdy jedou motorky celkem pomalu, mají policejní doprovod, který zastaví ostatní dopravu, aby se kolona neroztrhla. Motorky bývají nablýskané, zbavené všech mrtvolek a prachu z cest (žádná z nás nemá tolik lahviček, sprejů, patlátek, jako mají chlapi „kosmetiky“ na motorky). Navěsí se vlajky (na anténky u zadního sedadla), zapne hlasitě hudba, rozsvítí všemožná světla, blikačky, houkačky, stroboskopy - no ať ostatní vidí a slyší. Chodci se zastavují mávají, fotí. Motorkáři jim na oplátku zatroubí neuvěřitelnými zvuky. Spanilá jízda končí na náměstích a

slouží k obdivu místních. Jelikož jsou motorky atraktivní a každá je originálně dozdobovaná, je na co se dívat. Posádky si prohlédnou město, někde něco poobědvají, dokoupí repelenty (je tu dost komárů) a za 2hod se jede zpět do campu.

Na náměstí se ještě setkáváme s našimi švédskými známými – Gunel a Stigem. Horko těžko dolují z hlavy anglická slovíčka, naštěstí mluví jasně a jednoduše.

Další program je až večer, kdy je společná večeře a vyhlášení účasti.

Dnes se přivítáme s našimi, kteří včera

stihli dojet. Béd'u, který tento trip vymyslel, naplánoval a zorganizoval znám a nově se seznamuji s Maruškou, Hankou, Mirkem a Vaškem.

Já s Jirkou se necháváme opečovávat Dášou a Kurtem a jedeme jejich autem na projížďku po Piteu a Luleu.

K večeři máme sobí guláš a bramborovou kaši. Následuje vyhlášení a jsme pátí. Béd'a přebírá cenu a jako jeden zmála poděkuje nahlas do mikrofону pořadatelům. Ještě pokecáme a za světla jdeme spát. Přijde nám to brzy, ale ono je před půlnocí. Stále světlo nás mate.

Neděle – končí sraz v Piteu a před sebou máme již individuální program. Naštěstí je naplánovaná cesta po atraktivních místech v Norsku a Finsku. I já se těším do sedla, konečně bude na co koukat. Zatím byly cesty rovinaté a lesnaté. Vyjíždíme ve společnosti Poláků, kteří jsou na 15 strojích. Kolona se pěkně klikatí, cesty jsou tady na severu už volné až pusté a jede se dobře. Je chladno kolem 15°C. Během cesty překračujeme polární kruh, kde se společně fotíme, někteří si nechávají v obchodě psát certifikát, jako vzpomínku, že tu opravdu byli. Jirka je tak rozdivočen, že zapomene motorku zabrzdít (je sice na stojanu, ale v mírném svahu) a ona se pomalounku sune k zemi. Okolo stojící kluci ji okamžitě zvednou, tak později bere jejich informaci o pádu jako vtip. Po zjištění, že opravdu lehla prohlíží šrámy a děkuje. Naštěstí můžeme pokračovat dál, šlo opravdu jen o šrámy. Zjišťujeme, že jet jako skupina 20 motorek je nevýhodné, dlouho se stojí na benzínce na natankování, tak přejíždíme k jiné pumpě a trháme se od Poláků. Technický Emil se někde zapovídal, (chlubil se s vybavením motorky) nestačil s námi odjet a čertí se. My však starostlivě čekáme na další pumpě. Bohužel moc rychle projíždíme zajímavou lokalitou na hranici Švédska a Norska. Jsme ve vysokých horách, kde se klikatí divoká řeka no ideální místo na raft a na nějakou túrku. Jsem na tomto výletě jen jako nic neovlivňující spolujezdec, tak mlčím a nechávám si zajít chuť a pokouším se tu krásu aspoň za jízdy vyfotit. Nedělají se totiž zastávky ani na focení a pokochání krajinou.

Dnešní den v záživném terénu (motorkáři rádi krouhají zatáčky a po 3 dnech po dálnicích to byla zajímavá změna) přijíždíme do campu u Bodø, kde máme rezervované chatky. Zjišťujeme, že rezervace byla omylem na předešlý den, přesto získáváme jedny z posledních volných chatiček. Spíme v chatce s Emilem a Jitkou. Vašek přezdívaný Baby se jako každý večer vytrácí a jede spát do hotelu.

A jak byl krásný rybářský záliv u Bodø a jak jsem zažila půlnoční slunce nad otevřeným mořem o tom zas příště.

